

tad ja hästi harritud. Kristohwri! ei olnud tarwis, Klause tütrekese punnased palled pesta; Maria pea olli kohhe hommiko sille, ja Britso kuub, mis piddi pühhapäwal selga pannema, sai laupäwalparrandud. Kadrina ütles: „Kristohwri! on õigus; kuidas peaks ello kannatadama ilma pühhapäwata, ja kuidas ollen isseennast ja Jumalat ja inimesi petnud, kui ma enne arwasin, ei olneks mul aega kirriko miina ja pühhapäwa piddada? Kui mitto tundi omma ello sees ollen ma raisanud ja tühja juttoaiamisega pillanud, ja piddin siis ilma jäma Jssanda warrast ja ommast õnnistusest. Pühhapäaw on jo siin ellus üks osa õnnistusest ja taewast; mo waim wõib seäl taewas olla, ma mõtlen se peäle, mis seäl mind otab, ja kuidas minna seäl pean Klause ja omma lastega ühhes ollema ja unustama sellesinnatse ello waewa ja koormat.“

Pühhapäwa pühhitsema ei olle üksnes Jumala käst, waid üks armoand Jssandast. Kes ilma pühhapäwata ellab, se ellab ilma Jssandata, mis temma omma tarkus ka ütleb ja mõtleb. Kes ilma Jssandata ellab, sellel ei olle Temmaga osa! Kellel silmad on nähha, se waatko! Kellel kõrwad on kuulda, se kuulgo! Amen.

